

Jamsai

อุตสาหกรรมจีนให้สองหนุ่มได้ (เป็นแฟน) กันทุกค่าเช่า แต่ทำไมหอยดินมาออกที่บ๊องล่อช่างบ้านอย่างเธอได้เสียนี่!

Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน

You're
My
Sunshine
รัก
มากมาย
สาวสวย
ช่างบ้าน

Oh-nana - เขียน
vic - นิว

Jamsai
Love
Series

Jamsai

คุณพ่อฉันรักคุณแม่
เท่าไรในขณะนั้นคุณก็หัวเราะ
และหัวเราะอย่างมีความสุข

You're
My
Sunshine
รัก
มากนาย
สาวชาย
ข้างบ้าน

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Oh Mama - 100%
VIC MW

You're
My
Sunshine
รักมากนาย
สาวชายข้างบ้าน

คุณพ่อฉันรักคุณแม่
เท่าไรในขณะนั้นคุณก็หัวเราะ
และหัวเราะอย่างมีความสุข

www.jamsai.com

You're
My
Sunshine
รักมากนาย
สาวชายข้างบ้าน

คุณพ่อฉันรักคุณแม่
เท่าไรในขณะนั้นคุณก็หัวเราะ
และหัวเราะอย่างมีความสุข

www.jamsai.com

Jamsai

ทดลองอ่าน

รู้จัก
นักเขียน

คุยกับ นักวาด

สวัสดีค่ะ เล่มนี้หน้าปกได้รีควิสต์จากผู้เขียนว่า ขอสีโทน pastel น้อยๆ เลยจัดให้ตามคำขอ โดยส่วนตัวแล้วฉันชอบคู่สีนี้ค่ะ แต่ก็ไม่ได้ลงสีโทนนี้นานแล้วเหมือนกัน ก็เลยรู้สึกว่าเป็นคำขอที่ทำให้ทำงานง่ายขึ้นค่ะ หวังว่าจะถูกใจนะคะ

แล้วฉันก็แอบใส่ดีเทลนิดๆ น้อยๆ ให้สมกับที่นางเอกของเล่มเป็นสาว Y ด้วย แต่จริงๆ คิดว่าตัวจริงเสียงจริงคงไม่มากางหนังสี่อ้าซ่าอย่างในภาพปกเป็นแน่ เป็นอันว่าสาว Y รู้กัน 5555

บทนำ

"ไม่ พี่ไม่ให้เราไป"

เสียงหัวเราะอย่างยืນกรรณหนักแน่นเช่นทุกครั้งที่ตั้ง เขาเป็นแบบนี่
ทุกครั้งทีพูด มันคง ไม่ผันแปร...

แต่เวลานี้คนตัวเล็กทนต่อความเจ้ากี้เจ้าการ อ้ามhitและบ้าอำนาจ
ไม่ไหวแล้ว

"ผมจะไป ยังไงพี่ก็ห้ามไม่ได้ พี่ไม่มีสิทธิ์ในตัวผม!"

เขาประกาศกร้าวแม้หัวใจจะปวดร้าวและใบหน้าเลอะไปด้วยน้ำตา
ทำไมนะ ทั้งๆ ที่ก็ได้เกลียด...ทำไมต้องทำเหมือนเกลียดด้วย

เพียงเพราะความโกรธที่ไม่สามารถดับลงได้ เพราะในใจนั้นไม่สงบ
เพราะยังรัก และรักอยู่ตลอดมาทั้งๆ ที่ถูกอีกฝ่ายทำร้ายเสียมากมาย ทั้งๆ ที่
เป็นไปไม่ได้ ทั้งๆ ที่ไม่สมควร เขาเหยียบย่ำศักดิ์ศรีจนและไม่มีชิ้นดี แต่ก็ยังรัก
อยู่ทุกทีที่ได้เห็นหน้า

"ทำไมจะไม่ไม่มีสิทธิ์ เดี่ยวนี้เรากล้าพูดแบบนี้กับพี่แล้วเหอ" คนตัวสูงพูด
มือก็บีบแขนขาวๆ ของคนตัวเล็กแน่น "พี่มีสิทธิ์ มีสิทธิ์ทุกอย่าง! เข้าใจไหม!"

"ไม่! แล้วก็ปล่อยเสียที ผมไม่ใช่เด็ก! ไม่ใช่สิ่งของ เลิกยุ่งกับผมได้แล้ว!"

ผมเกลียดพี่!"

เหมือนหัวใจจะแหลกสลายเมื่อเห็นแววตาเจ็บปวดของคนตัวโตทั้งๆ ที่ตั้งใจจะพูดให้เจ็บแสบ ยิ่งเมื่อเขาระบายความโกรธลงกับแรงบีบที่แขน ยิ่งรู้สึก ว่าตัวเองโง่งมหนักที่รู้สึกแบบนี้

"เกลียดเธอ! เกลียดมากใช่ไหม!" เสียงตะคอกทวงถาม แต่ไม่ได้ต้องการ คำตอบ "ได้! พี่จะสอนให้รู้ว่าบทเรียนของการจะหนีพี่ไปมันเป็นอย่างไง!"

สิ้นเสียง ริมฝีปากร้อนผ่าวที่คุ้นเคยก็ประกบลงที่ปากบาง จวบที่ชานี ขำนาญจากคนตัวสูงทำให้ร่างกายอ่อนระทวยไปหมดอย่างเช่นทุกครั้งทั้งที่ ไม่อยากให้เป็นอย่างนั้นเลย ทุกๆ ที่ที่คนใจร้ายสัมผัสไป ทำให้หัวใจเต้นได้ทุกครั้ง หรือว่านี่จะเป็นคำสาปของการฝึกกฎธรรมชาติ มารักกับผู้ชายด้วยกันเอง...

ต้นคอถูกแสดงความเป็นเจ้าของซ้ำกับรอยเดิมที่เขาเคยทำไว้ สายตามันคงทอดมาสบตา พร้อมเสียงกระซิบว่า

"เป็นของพี่นะ..."

"อ้ายยยย >|||<"

เสียงกรี๊ดเล็กแหลมเหมือนผีโตนข้าวสารเสกของเด็กสาวดั่งขึ้น แม้จะไม่ดังมาก แต่ก็เรียกสายตาเย็นชาป็นราคาญจากคนทั้งคู่โดยสารของรถไฟฟ้า อันแน่นขนัดให้จ้องมองมาที่เธอ จนเจ้าตัวต้องผงกหัวขอโทษขอโพยที่ทำลาย ความสงบของชาวบ้านพร้อมเอ่ยเสียงเบา

"ขอโทษค่ะ ขอโทษ"

เธอชื่อม่อนแจ่ม... เป็นชื่อที่ไม่ว่าใครได้ยินก็ต้องร้อง 'หา?' แล้วถามซ้ำสอง พร้อมตามด้วยคำถามประเภทว่าชื่อนี้เธอได้แต่ใดมา ทำให้เธอต้องเล่าย้อนความไปถึงประวัติศาสตร์ครอบครัวที่พ่อกับแม่เป็นศาสตราจารย์ นักโบราณคดี และดันตั้งชื่อลูกตามสถานที่ที่ทั้งคู่มีความทรงจำดีๆ ร่วมกัน ชื่อของม่อนแจ่มนั้นมาจากสถานที่แรกที่พวกเขาได้เจอกันตอนเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ในขณะที่พี่ชายของเธอได้ชื่อ 'ภูฟ้า' อันเป็นชื่อที่มีประวัติความเป็นมาน่าชื่นอายุกว่าชื่อของเธอเยอะทีเดียว

อย่างไรก็ตามนอกจากชื่อแล้ว ภายนอกของม่อนแจ่มก็ไม่มีอะไรพิเศษ

อีก เธอเป็นเพียงนักศึกษาเฟรชชีปีหนึ่งหน้าตาสดใส ใบหน้าล้อมกรอบด้วยผมบ๊อบป๊องๆ ที่คุณพี่ชายสุดหวงสั่งห้ามไปทำสีเด็ดขาดเพราะกลัวน้องสาวจะเป็นมะเร็งสมองจากการทำสีผม (ใช่ มันเวอร์...และเราจะกล่าวถึงอีตาคนนี้ในภาคต่อไป) สิ่งที่คุณดูน่ารักบนใบหน้าก็เห็นจะมีแครอยยิ้มเห็นฟันขาวสะอาดพร้อมลักยิ้มที่แก้มบุ่มทั้งสองข้างที่ทำให้โลกของคนมองสว่างสดใสขึ้นมาบ้าง เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายดูธรรมดา ไม่มีของแบรนด์เนมใดๆ ให้เป็นจุดสนใจ

ชีวิตของม่อนแจ่มนั้นธรรมดา สังคมรอบกายของเธอไม่ได้มีภัยอันตรายอะไรเป็นพิเศษ เธออยู่ในโลกที่สวยงามปลอดภัยซะจนทำตัวเป็นภัยกับชาวบ้านซะเอง ไม่มากมายอะไรหรอก แค่วิดบนรถไฟฟ้าเท่านั้นเอง

เธอก็ไม่ได้ตั้งใจหรอกนะ แหม ก็มันน่ารักนี่

มือเล็กบางของเด็กสาวจิกแน่นลงไปบนหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กเล่มเล็กที่ตัวเองกำลังนั่งอ่านอยู่ด้วยความขวยเขิน เธอพยายามกลั้นเสียงหัวเราะเล็กๆ ไม่ให้หลุดลอดออกจากปากไปรบกวนคนบนรถไฟฟ้าอีก แต่มันก็ไม่ง่ายนักที่จะห้ามไม่ให้เลือดสูบฉีดไปบนแก้มบางทั้งสองเมื่อฉากโรมรันของคู่พระ-นายในหนังสือที่เธอกำลังอ่านมันช่างน่ารักเหลือทน

อานี้แหละความงดงามของโลกแห่งวาย* โลกนี้ช่างสดใสเมื่อผู้ชายกับผู้ชายรักกัน

ม่อนแจ่มเป็นสาววาย** แบบเต็มขั้น ชนิดที่ถ้าหากเจาะเลือดออกมาดูคงเห็นเป็นสีม่วง เธออยู่ในโลกที่ผู้ชายรักกับผู้ชายเป็นเรื่องปกติเอามากๆ ปกติเสียยิ่งกว่าผู้ชายกับผู้หญิงรักกันเสียอีก ซึ่งก็ไม่มีใครพิสูจน์ได้ บางทีสิ่งที่เธอเชื่ออาจจะจริงก็เป็นได้ ไม่มีใครรู้ว่าเธอเริ่มเป็นสาววายตั้งแต่เมื่อไหร่และเพราะอะไร แต่ผู้ใหญ่โทษกันว่าเป็นอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์และอินเทอร์เน็ตในปัจจุบันแม้ว่ามันจะไม่ค่อยเกี่ยวกันนักก็ตาม นางสาวม่อนแจ่มไม่เคยสนใจคนพวกนั้น เธอรู้แต่ว่าโลกนี้มีเธอ (ผู้ชม) กับเขา (ฝ่ายรุก) และเขา (ฝ่ายรับ)

* วาย เป็นคำที่ใช้เรียกแทนคำว่า yaoi ซึ่งย่อมาจากคำภาษาญี่ปุ่นว่า Yamanashi Ochinashi Iminashi (ไม่มีโคเลแมกซ์ ไม่มีประเด็น ไม่มีควมหมาย) ซึ่งเป็นคุณสมบัติของสื่อแนวชายรักชายยุคแรกๆ ของญี่ปุ่น ปัจจุบันยังใช้คำนี้อย่างแพร่หลายอยู่

** สาววาย เป็นคำที่ใช้เรียกผู้หญิงที่คลั่งไคล้วายมากๆ ชอบจินตนาการให้ผู้ชายรักกัน โดยเฉพาะกับผู้ชายที่หน้าตาดี มักใช้สีม่วงแทนความวาย

เราสามคนบนโลกแห่งจินตนาการ

แหม...ก็มันสุดยอดนี่ ผู้ชายหน้าตาดีกับผู้ชายหน้าตาดีรักกัน มันจะมีอะไรที่สวยงามกว่านี้อีกไหม

ทุกวันม่อนแจ่มจะแบกกระเป๋าเป้ไปโตที่ข้างในเต็มไปด้วยหนังสือเรียนบ้างหนังสือวอยบ้างปะปนกันไปเรียนที่มหาวิทยาลัย เอาคอลเล็กชั่นส่วนตัวไปแบ่งปันกับกลุ่มเพื่อนสาววอยที่มีอยู่จำนวนไม่น้อยในคณะของเธอ ทุกเวลานาทีที่เธอหายใจมักจะหมดไปกับเรื่องวอยๆ ด้วยกันทั้งนั้น ถ้าไม่ใช่ที่กำลังเสพสื่อวอยอยู่ ก็คงจะเป็นการสอดส่ายสายตามองหาผู้ชายกับผู้ชายสักคู่แล้วจิ้นเอา...

อู๊ย นั่น พี่ผู้ชายที่เสาดตรงนั้นกับน้องมัธยมตรงนั้นก็กันแน่เลยอะ คิก อะส่งสายตา อะส่งสายตา...

ท่ามกลางสังคมเมือง มนุษย์เดินกันขวกไขว่ เกาะเสาะ ดมชี้เต่ากันบนรถไฟฟ้าอันเบียดเสียดไปวันๆ ม่อนแจ่มก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีความสุขสนุกสนานกับชีวิต...

ชีวิตที่เต็มไปด้วยความงามของชายรักชาย!!!

1

ไม่มีอะไรพิเศษเลยแม้แต่น้อย...

คือคำจำกัดความของหมู่บ้านเพนกวินวิลล่า...หมู่บ้านธรรมดาๆ แห่งหนึ่งย่านชานเมือง เป็นหมู่บ้านขนาดเล็กไม่ใหญ่ ประชากรอยู่กันไม่แออัดมากนักและมีคนหลายประเภททั้งคนรวย คนจน คนบ้า และคนดี พรั่งพร้อมด้วยสาธารณูปโภคทั้งหลายจนแทบไม่ต้องกระดิกตัวไปไหนไกล เป็นหมู่บ้านที่ผู้คนอยู่กันอย่างสงบสุขเหมือนกับหลุดออกมาจากหนังสือภาษาไทยสมัย ป.สอง

วันนี้เป็นวันธรรมดาวันหนึ่ง...ธรรมดาสุดๆ จนชาวบ้านในหมู่บ้านเพนกวินวิลล่าเกือบจะโหวตให้มันเป็นวันที่ธรรมดาที่สุดแห่งปี เข้านี้ก็เริ่มต้นเหมือนกับทุกๆ วัน ป้าจู้ที่อยู่ซอยห้ายังคงออกมาขายน้ำเต้าหู้เหมือนเดิมลุงเฉลิมซอยสองยังคงออกมาวิ่งออกกำลังกาย เจ้าหมาไม่มีชื่อหน้าเซเว่นยัง

คนนอนหลับขวางทางเพื่อทดสอบทักษะกรีธาของคนที่มาซื้อของ แม่กระทั่ง
เจอรัดดี้ ก็เหยยที่อาศัยอยู่แถวนั้นก็ยังทาปากสีแดงเดมิเจกเช่นทุกวัน

มันเริ่มจะไม่ธรรมดาในตอนแปดนาฬิกาสี่สิบห้านาที ตอนที่รูดสีเงิน
เมทัลลิกที่ดูแพงสุดๆ ชับเข้ามาในหมู่บ้าน...

รูดสีเงินคันนั้นไม่ใช่รถธรรมดา แต่เป็นรถยี่ห้อพอร์ซุสสุดแสนจะเดริ่น
ราคาเกินล้าน เมื่อพระอาทิตย์ทำมุมสี่สิบห้าองศาก็กบระจกไฟหน้า แสงสะท้อน
ก็ส่องเข้าตาอำมาคนหนึ่งซึ่งกำลังซื้อน้ำเต้าหู้ยูนอมาหน้ามิดเจ็อบจะตกลง
ไปในหม้อ แต่รถนั้นเทียบไม่ได้เลยกับคนที่อยู่ในนั้น...

เมื่อรถจอดที่ซอยสิบห้า หน้าบ้านเลขที่ 15/3 ชายหนุ่มสองคนก็ก้าวลง
มาจากรถ...

และสองคนนั้นหล่อมากกก!!!

หากจะบรรยายด้วยภาษาแบบนิยายวายต้องบอกว่าชายร่างสูงคนที่
ลงมาจากฝั่งคนขับนั้นเป็นผู้ชายที่มีรูปหน้าเพอร์เฟ็กต์ไม่ว่าจะมองจากมุมไหน
ก็ดูคมสันดุดันสมกับเป็นบุรุษเพศ ผมสีดำสนิทที่ตัดสั้นระดับคอของเขาถูกเช็ด
เป็นทรงที่ดูไม่ตั้งใจแต่ก็ทำให้ใครๆ ที่มองใจสั้นได้ทีเด่นที่สุดเห็นจะเป็นดวงตา
ดวงตาของเขาเฉยขึ้นนิดๆ ดูท่าทางเหมือนคนไม่ยอมใคร เลือ้เช็ดสีดำพับแขน
ขึ้นติดโลโก้แบรนด์เนมชื่อดังไว้ที่อกซ้ายพร้อมด้วยกางเกงยีนขาวยาวเข้ารูป
ที่จริงแล้วอาจจะดูธรรมดาหากไปอยู่บนร่างของวินมอเตอริไซค์ข้างร้านผัดไทย
แต่เมื่ออยู่บนเรือนร่างสูงโปร่งมีกล้ามเนื้อพองามของชายคนนี้ มันก็กลายเป็น
เลื้อ้ผ้าที่ดูดีที่สุดในซอย...

ส่วนคนที่ลงมาจากอีกฝั่งนั้นเป็นหนุ่มน้อยผมน้ำตาลที่หน้าตาน่าเอ็นดู
มีผิวขาวสะอาดหมดจดจนมั่นใจว่าผู้หญิงคนไหนก็ต้องอิจฉา เขาคนนี้มี
รูปร่างผอมบางและเตี้ยกว่าคนแรกเล็กน้อย แต่กลับดูดีไม่แพ้กัน ดวงตาสีน้ำตาล
ที่ส่องประกายน่าหลงใหลและริมฝีปากสวยนั้นทำให้เขาเป็นผู้ชายที่น่าเอ็นดู
(และเลี้ยว) มากคนหนึ่งเลยก็เดียว เลื้อ้ยึดไปโลสิ่ซ่ามก็ช่วยขับผิวขาวๆ ของเขา
ให้ดูเปล่งประกายมากขึ้นไปอีก

ทั้งสองคนที่ดูยังงี้ก็ไม่ธรรมดาทำอะไรที่เพนกวินวิลล่าแห่งนี้ เป็น
สิ่งที่ ณ ตอนนั้นก็ยังไม่รู้ใครรู้ได้

"ฉัลลี เอาของเข้าบ้านกันเถอะ"

หนุ่มน้อยผมน้ำตาลเรียก ผู้ชายร่างสูงผมดำจึงละลายจากกรรมอง
บ้านหลังใหม่ของตัวเองแล้วหันไปช่วยเพื่อนสนิทขนสัมภาระแทน

โดยที่ทั้งสองไม่รู้เลยว่าชีวิตแสนวุ่นวายเกินธรรมดาของพวกเขาได้เริ่ม
ขึ้นตั้งแต่ลอร์ดคันละสิบล้านคันนั้นแตะลงบนถนนของหมู่บ้านเพนกวินวิลล่า
แล้ว...

ม่อนแจ่มใช้ชีวิตเหมือนเด็กสาวธรรมดา สมกับที่เธออาศัยอยู่ในหมู่บ้าน
ธรรมดาๆ อย่างหมู่บ้านเพนกวินวิลล่า เธอใช้เวลาในวันอาทิตย์นั่งอ่านนิยาย
(วาย) ไปพร้อมๆ กับการคุยโทรศัพท์กับเพื่อนสาวคนสนิทที่เรียนคณะเดียวกัน...
แน่นอนว่าเป็นสาววายเช่นกัน

ในขณะที่กำลังเฝ้าท์มอยฝอยฟุ้งถึงนิยายวายเรื่องโปรดบนอินเตอร์เน็ต
เธอก็ได้ยินเสียงรถที่ไม่คุ้นเคยเลี้ยวเข้ามาในซอยของเธอ ซึ่งมันแปลก เพราะ
ทั้งซอยนั้นนอกจากบ้านของเธอที่มีเฮียฟ้าขับรถเต่าเก่าๆ เนาะๆ แล้ว ก็มีแค่
สองสามมีภรรยาสุดเขี้ยวที่ทำขายที่มีรถขับ และรายนั้นไม่ค่อยจะออกไปไหน
ในวันหยุดแบบนี้

"ตั้งโอ้ เตี่ยวนะ เจ้าได้ยินเสียงรถ"

เธอบอกเพื่อนในโทรศัพท์ที่ดูไม่สนใจเรื่องนี้เท่าไรนัก

[เสียงรถมันทำไมวะแก เจ้าอาจจะเข้ามาใกล้รถเฉยๆ ก็ได้]

"ไม่อะ เนี่ย รถมันดับเครื่องแล้ว เสียงมาจากตรงหน้าบ้านเค้าเลยเนี่ย"

ม่อนแจ่มว่า "เดี๋ยวเค้าไปดูก่อนนะ"

เด็กสาวบอกคนในสายแล้ววางหูโทรศัพท์บ้านค้างไว้บนโต๊ะ วิ่งออกไป
ที่ระเบียงห้องนอนแล้วมองดู ภาพที่เธอเห็นทำให้ตาค้างไปชั่วขณะ!

เธอก็เห็นภาพเหมือนคนอื่นๆ ที่ผ่านไปผ่านมาในหมู่บ้านเพนกวินวิลล่า
วันนี้นั่นแหละ ชายหนุ่มแปลกหน้าสองคนที่เพิ่งปรากฏตัวนี้...ไม่ธรรมดาเอา
ซะเลย!

พวกเขาดูไม่เหมือนคนที่จะมาเดินอยู่แถวนี้หนึ่ง...ด้วยรถที่พวกเขาขับ
สอง...เพราะพวกเขาห่อระดับดารา!

จริงอยู่ที่ม่อนแจ่มมีพี่ชายหน้าตาดีอยู่กับเขาคนหนึ่ง แต่ข้านั้นเพราะเป็นพี่ชายที่ค่อนข้างเง่า เธอจึงไม่นับเป็นหนุ่มหน้าตาดีอะไร และนอกจากเสียฟ้าของเธอแล้ว เธอก็ไม่เคยเห็นผู้ชายหน้าตาดีมาเดินแถวนี้อีก แต่สองคนนี้สามารถเบียดเสียของเธอกระเด็นตกเวทีประกวดได้สบายๆ เลย

คนหนึ่งสูงหล่อมาดเข้มดูเถื่อนนิดๆ อีกคนดูอ่อนโยนใจดีเหมือนพระรองในซีรีส์เกาหลี...พวกเขาจะย้ายเข้ามาอยู่ข้างบ้านเธออย่างนั้นหรือ

นี่มันควายในฝันชัดๆ!

ม่อนแจ่มสุดลมหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความตื่นเต้น จินตนาการต่างๆ นานาหลังไหลเข้ามาในหัวตามประสาสาวชอบจิน เธอวิ่งกลับเข้าไปในห้อง สิ่งแรกที่ทำคือคว้าหูโทรศัพท์ที่คุยค้างเอาไว้ขึ้นมา

"ตะ...ตั้งโอ!"

[อะไรแก คนที่มากลับรถเค้าถอยรถชนหมาแกหรือ]

ตั้งโอตอบมาอย่างยานคาง ม่อนแจ่มมีหมาอยู่ตัวหนึ่ง ชื่อของมันประหลาดพอๆ กับเจ้าของนั่นแหละ มันชื่อคักดีลีทรี วันๆ ไม่ทำอะไร เอาแต่นอนชะงน บางทีคนก็คิดว่ามันตายแล้ว

"มะ...ไม่ใช่" ม่อนแจ่มตอบเสียงตะกุกตะกัก "ตั้งโอ เค้าตื่นเต้นมากเลย..."

"..."

"มีผู้ชายสองคนย้ายมาอยู่ข้างบ้านเค้า"

...ประโยคนั้นเองที่ทำให้ม่อนแจ่มมาอยู่ตรงนี้

เธอกำลังแอบดูเพื่อนบ้านคนใหม่ เด็กสาวร่างเล็กเกาะกำแพงบ้านของตัวเองอย่างทุลักทุเล มือซ้ายของเธอมีมือถือประจำกายที่เอาไว้ใช้ถ่ายรูปควายมือขวายึดแน่นบนขอบปูนไม่ยอมปล่อย มีดอกบานไม่รู้โรยกระถางเล็กๆ วางอยู่ใกล้ๆ เพื่อใช้บังหน้าด้วย เนิยนมัยไม่รู้ แต่ดูเหมือนว่าเธอจะทำได้แค่นี้

ฮะ นั่น พวกเขาออกมาอีกแล้ว

เด็กสาวใช้กล้องในมือถือซูมดูชายหนุ่มสองคนที่กำลังจัดการตกแต่งบ้านใหม่ของพวกเขา เมื่อห้านาทีก่อนมีรถขนเฟอร์นิเจอร์จากห้างชื่อดังมาส่ง

ที่หน้าบ้านข้างๆ และตอนนี้หนุ่มหล่อทั้งสองก็ถกแขนเสื้อขึ้นเพื่อช่วยกันประกอบเฟอร์นิเจอร์อยู่ตรงหน้าบ้าน

แะ... แะ...

ม่อนแจ่มถ่ายภาพของพวกเขาจากระยะไกลแล้วรีบกดแชร์ส่งให้เพื่อนสนิททางข้อความ พร้อมพิมพ์ไปด้วยว่า

'กำลังสร้างรังรัก'

มีข้อความตอบกลับมาแทบจะในทันที

'กรี๊ด ตามที่แกบอกเลย หล่อโหดทั้งคู่ เจิดมาก ฉันได้ไอเดียไปเขียนแล้ว ขอขอบคุณมากกก'

ตั้งไฉนเป็นนักเขียนนิยายวายชื่อดังในอินเทอร์เน็ต นิยายของเธอมีคนอ่านเยอะมาก ชนิดที่ถ้าเอ่ยนามปากกาของเธอขึ้นมาในหมู่สาววายวัยมัธยม ผู้ชอบเล่นเน็ต ทุกคนจะต้องรู้จักเธอ แม้นิยายจำนวนที่ร้อยห้าสิบตอนของตั้งไฉนจะไม่ได้ไปตีพิมพ์ขายที่ไหน แต่เธอก็ภูมิใจราวกับว่ามันเป็นลูกของเธอ และตอนนี้ตั้งไฉนก็กำลังจะสร้างลูกคนใหม่ จากพล็อตเรื่องที่บังเกิดขึ้นตอนรู้ว่าหนุ่มหน้าจิ้งย้ามาอยู่ใหม่ที่ข้างบ้านม่อนแจ่ม เต็มด้วยคนที่อยู่ในเหตุการณ์อย่างเธอต้องมาถ่ายรูปไปปิดศัลยกรรมให้อีก

จริงๆ ม่อนแจ่มก็เต็มใจนะ เธอเองก็ชอบเหมือนกันที่จะได้มาคุยอะไร กู๊กก็น่ารักแบบนี้

"เฮ้ย ไอ้ไนน์ แกเอานี้อุตตัวนั้นไปไว้ไหนแล้ววะ"

หนุ่มผมดำที่ดูแมนๆ คนนั้นพูดใส่เพื่อน คนถูกเรียกว่าไนน์พยายามค้นในกล่องเครื่องมือแล้วยื่นไปให้

"ก็นี่ไง ฉันบอกไปแล้วนี่ จะถามซ้ำซากทำไม" หนุ่มหน้าหวานบ่นอย่างอารมณ์เสีย ก่อนที่จะมีท่าทางเหมือนนีกะไรขึ้นได้ "เฮ้ย ฉิลล์ นี่แกหลอกฉันหยิบเนื้อให้แกเธอ"

ฉัลลียัมกวน แกรมไม่ปฏิเสธ "เออ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ส่งเฟืองตรงนั้น มาด้วยสิ"

ไนน์ส่ายหน้าอย่างเอือมระอา แต่ก็หยิบเฟืองยื่นให้แต่โดยดี
แะะ แะะ

ภาพทั้งหมดถูกถ่ายและส่งไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็มีภาพถูกส่งกลับมา มันเป็นภาพเดิมพร้อมตัวหนังสือที่เขียนเอาลวกๆ ในโปรแกรมแต่งรูป บนรูปของฉัลลียัมมีตัวหนังสือสีม่วงกลิตเตอร์ตัวใหญ่ๆ ที่อ่านได้เป็นคำว่า 'เมะ'*

ส่วนรูปของไนน์...'เคะ'**

ม่อนแจ่มหัวเราะคิกก่อนจะพึมพำกลับไป

'คิดเหมือนเค้าเป๊ะเลยตั้งโอ้ พี่ผมค่านะเมะมาก แมนสุดๆ ดูที่อันเถื่อน ส่วนคนผมน้ำตาลหน้าวุ้นหวานมากเลย เค้าว่าต้องเป็นเคะแน่ๆ'

'เอาอีก เอาอีก เอาอีก นิमितฉันกำลังจะมา ฟัดฟาดๆ ฉันรู้สึกได้ถึงพลัง คึนนี้ปั่นได้ห้าสิบหน้าแน่ๆ แกคอยอ่านได้เลย'

เมื่อเพื่อนขอมา ม่อนแจ่มก็ไม่ขัดศรัทธา เธอถ่ายภาพโมเมนต์ต่างๆ ของสองหนุ่มแปลกหน้าอีกหลายภาพ แหม มันสุขใจจริงๆ ได้เห็นภาพโรแมนติก (?) แบบนี้ ไม่นึกเลยว่าอยู่มาวันหนึ่งสวรรค์จะสรรค์สร้าง นำพาคู่ยามาให้ เธอเสพแบบสามมิติถึงข้างบ้าน เธอถ่ายภาพตอนที่พวกเขาปาดเหงื่อ ช่วยกันถือของ หรือแม้แต่ด่าทอกัน (ในสายตาสาววาย ขอใช้คำว่า 'หยอกล้อ' แทนแล้วกัน) แม้ภาพทั้งหมดนั้นอาจจะดูธรรมดาๆ ในสายตาของคนอื่น แต่สำหรับม่อนแจ่มมันช่างเปี่ยมไปด้วยรักกก...

ฮะ นั่นพวกเขาจะเข้าไปในบ้านแล้วว

"พร้อมกันนะ ฮีบบบ"

* เมะ มาจากคำว่าเซเมรุ (Semeru) ในภาษาญี่ปุ่น แปลว่าใจมตี ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายในหมู่สาวกวาย โดยหมายถึงฝ่ายรุก หรือฝ่ายกระทำ

** เคะ มาจากคำว่าอุเครุ (Ukeru) ในภาษาญี่ปุ่น แปลว่ารับ ถูกนำมาใช้ในหมู่สาวกวาย หมายถึงฝ่ายรับ หรือถูกกระทำ

เสียงของคนตัวโตบอกก่อนที่หนุ่มทั้งสองจะค่อยๆ เคลื่อนโซฟาตัวเก่า
ของเจ้าของบ้านคนก่อนไปไว้ที่อื่น ทำทางแข็งขันสามัคคีแบบนั้นทำให้ม่อนแจ่ม
มือไม้สั่น แสบจะกรี๊ดออกมาด้วยพลังจิ้น อะไรมันจะฟินขนาดนี้! เธอหาเก้าอี้
มาต่อขาสั้นๆ ของตัวเองให้สามารถมองพ้นกำแพงไปได้ชัดขึ้นอีกเมื่อสองหนุ่ม
เริ่มห่างออกไป ม่อนแจ่มเริ่มเบื่อบุคคลที่ตามมาแต่ย์ไปหน่อยจนทำให้เธอมอง
เห็นอะไรได้ไม่ถนัดแบบนี้ เธอจึงพยายามที่จะปีนกำแพงขึ้นไปเรื่อยๆ อย่าง
มูมานะ

"ฮึบ...!" เธอรวบรวมแรงผลักดันเต็มที่ ของตนจนหัวพันขอบกำแพงไป
ได้ "อ้าวนั่น! ทำไมขึ้นไปข้างบนแล้วล่ะ!"

มาถึงขั้นนี้แล้วจะยอมหรือ ขอบอกว่า...ถ้าไม่สู้เธอก็ไม่ใช่ม่อนแจ่ม
แล้ว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622412.html>